

Mais oui!
Verhalen uit Frankrijk

Asjha van den Akker

*

Mais oui!
Verhalen uit Frankrijk

Met recepten en wijnadvieszen
van Ed Langermans

Auteur: Asjha van den Akker
Coverontwerp: www.buro.design
Auteursfoto: Marte Kau
ISBN: 9789464353303
Instagram: [le.sympa](https://www.instagram.com/le.sympa)
www.le-blog.nl
©2021 Asjha van den Akker

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	
Eerste bezichtiging	5
Sancerre	9
Louise	13
Coucou	17
Lamique	21
Mysterie	23
Noten	27
<i>Salade aux noix plus wijntip</i>	31
Retraite	33
Tandarts	37
De 7 voordelen van het leven op de campagne	41
Twee kampen	45
Arles, stad van Vincent van Gogh	49
<i>Les sardines façon Le Fat Eddie plus wijntip</i>	53
Serveerster	55
Hotel	59
Eend	63
<i>Canard façon Le Fat Eddie plus wijntip</i>	67
Ed's essentiële boodschappenlijstje	71
Burgemeester	73
Pézenas, stad in de Herault	77
Les champignons	81
<i>Quiche girolles plus wijntip</i>	85
Verloren schaap	87
De 7 nadelen van het leven op de campagne	91
'Parijse verhalen'	97
Brasserie Lipp	99
<i>Brandade de morue plus wijntip</i>	103
Mijn varken heet Napoleon	105
Ei met mayonaise	109
<i>Oeuf mayonnaise plus wijntip</i>	113
'Confinement'	115
We zijn er	117
<i>Le vrai tarte tatin plus wijntip</i>	121
Goed nieuws	123
We zijn er echt	125

Le restaurant, deel 6	129
Stroom	133
<i>Bietengazpacho plus wijntip</i>	137
Top vijf Franse lievelingsproducten	139
Cahors, schiereiland in Occitanie	143
Michelin	147
Top tien Franse films	151
Wijn	157
Bed & Breakfast	161
<i>Poulet Basquaise plus wijntip</i>	165
Water geven	169
Oervriend	173
Dankwoord	177
Adressen	179

Voorwoord

‘*Coup de coeur*’, was de titel van het mailtje van onze makelaar. Zou dat betekenen dat iemand met een vlaag van verliefdheid door ons Franse vakantiehuis was gelopen? Ja dus.

‘Ik heb goed en ik heb slecht nieuws’, zei onze makelaar vanuit Frankrijk aan de telefoon, die het blijkbaar extra spannend wilde maken.

‘Het goede nieuws is dat ik een Française heb gevonden die verliefd op jullie huis is. Als jullie het bod accepteren dan is er gelijk ook slecht nieuws, want dan moeten jullie binnenkort afscheid nemen van die heerlijke plek.’

In 2012 vonden Ed en ik na een lange maar boeiende zoektocht, een heerlijk huis in een charmant, piepklein dorpje in het zuiden van de Dordogne. En met de aanschaf van dat huis, een oude kruidenierswinkel, ben ik verhalen gaan schrijven; over de dingen die mij opvielen in het dorp, de streek en het land. Ik schreef over rieten manden, gegrilde kip, over witte bestelbusjes, de flirterige bakkersvrouw, over de vele gasten die we ontvingen (met een huis in Frankrijk heb je opeens verdacht veel vrienden) over het dorpsrestaurant dat het ieder jaar wéér voor elkaar krijgt om failliet te gaan. Al deze verhalen zijn gebundeld in mijn eerste boek ‘Et Voilà! Verhalen uit de Dordogne’.

Maar na dat eerste boek bleven de verhalen komen. Er was nog veel meer om over te schrijven; de rivaliserende bakkers in een levendig dorp verderop, het verloren gewaande schaap van een bevriende boer, het mysterieuze huis met de altijd gesloten luiken in ons dorp en over het bijzondere meisje dat walnoten verkoopt. De verhalen in dit boek gaan niet alleen over ‘ons’ dorp in de Dordogne, want Ed en ik verkenden de afgelopen jaren ook andere, prachtige plekken in dat

veelzijdige Frankrijk. Een paar van die trips, met tips en adressen, vind je ook in dit boek.

Ed speelt zowel in mijn verhalen als in mijn leven een grote rol. Hij is mijn enige-echt-voor-altijd-liefde-van-mijn-leven en ik vind het heerlijk om te zien dat hij uitermate goed gedijt in Frankrijk.

Zo nu en dan, als we in de buurt van een wijndomein of wijnhandel komen, transformeert Ed in *Vinitorix*; een wijndeskundoloog die ten tijde van de Galliërs als klein kind in een vat met wijn is gevallen. Als Ed in de keuken staat, verandert hij in *Le Fat Eddie*, een man die geen kookwinkel voorbij kan lopen zonder er iets te kopen (ondanks dat we écht alles al hebben), alle letters van een menukaart bestudeert en uren door zijn nooit complete verzameling kookboeken kan bladeren, maar dan uiteindelijk toch iets maakt wat hij zelf heeft bedacht.

Le Fat Eddie schrijft op mijn verzoek - en ik weet zeker dat veel vrienden en gasten hier blij mee gaan zijn - een paar recepten in dit boek. *Vinitorix* geeft bij elk gerecht een wijntip. Geniet ervan!

Nu ons huis verkocht is, sluit ik met dit boek negen verrukkelijke jaren in de Dordogne af en wacht er een nieuw avontuur op ons; we gaan nieuwe herinneringen maken in een ander deel van dit prachtige land. Waar? Geen idee. Misschien gaan we in de richting van de Middellandse zee kust, misschien gaan we in de richting van een interessant wijng gebied, maar misschien ook niet... *Mais oui*, dat lees je vast in mijn volgende boek.

Eerste bezichtiging

We stappen bij haar in de kleine auto. Ze heeft net het programma met ons doorgenomen en hieruit begrijp ik dat we de hele dag bij haar in die benauwde auto moeten zitten. Dat moet ik even laten bezinken.

‘We gaan vandaag zes huizen bekijken’, vertelde ze een half uurtje geleden toen we in het sfeerloze makelaarskantoor een kop koffie dronken. Eén van de huizen op ons wensenlijstje – mijn lievelingshuis dat ik in mijn dromen al helemaal had geverfd, waarvoor ik al meubels had gekocht, dat ik had ingericht en waarvan ik de rozen in de tuin al had gesnoeid – had het niet gered om ook op háár lijstje te komen.

‘Nee, dat huis laat ik jullie niet eens zien, de benedenverdieping is maar één meter tachtig hoog.’

Nou en, denk ik, opstandig, niet bereid om zo snel mijn droom kapot te laten maken door zoiets futiels als een laag plafond. Ik loop toch niet de hele dag met mijn armen omhoog? We nodigen gewoon geen lange mensen uit in dat schattige, lage huis. Eén droom al naar de maan. Dat wordt nog wat vandaag.

We gaan op weg naar het eerste huis dat wel het wensenlijstje heeft overleefd. Ik noem het in gedachten ‘het vogelhuis’. Het is een zeshoekig huis op hoge palen en het heeft twee verdiepingen. Super schattig, ik heb nog nooit zoiets gezien, aan alle kanten zitten ramen die uitzicht geven op de omringende natuur. Urenlang heb ik naar de acht belabberde foto’s op de site van de makelaar gekeken en urenlang heb ik gepiekerd over hoe je in godsnaam een huis inricht met bijna geen muren en vrijwel alleen maar ramen. Waar laat je de boekenkast? De kledingkast? Ik heb voor mijzelf besloten dat ik het huis gewoon moet zien en dat dan alles op z’n plek zal vallen.

We rijden het erf op en daar staan twee kolosale donkere panden haaks op elkaar, een boerderij en

een enorme zwarte schuur. Het is een troosteloos zootje waar al heel lang niets meer aan is gedaan. Bij de schuur ontbreekt een stuk van het dak, bij de boerderij zijn de ramen ingegooid en de afgebladderde luiken hangen op half zeven. Zelfs de meest optimistische 'Ik Vertrekker' zou hier nog van moeten janken.

'De boerderij is de hoofdwoning die je erbij krijgt', zegt de makelaar alsof ze onverwachts een *fluffy* wit konijn uit een hoge hoed tovert.

Ik kijk naar het vogelhuis en beseft dat dit een enorm uit de kluiten gewassen boomhut is waar de kleinkinderen van de boer en de boerin in de zomervakantie in logeerden. Vandaar dat er geen plek is voor een kledingkast. Of boekenkast. De foto's op de site lieten alleen het uitzicht op de bomen zien en dus niet het zicht op het deprimerende stuk afbraak dat ook op het erf staat.

En dan moeten we nog vijf huizen, denk ik, pissig en tegelijkertijd ook een tikkie gedeprimeerd. Voor het volgende huis moeten we kilometers rijden, ik laat Ed met de makelaar praten. Twee dromen aan gruzelementen, ik heb tijd nodig om dit te verwerken.

De boerderij waar we naar op weg zijn, heeft een flinke voortuin met een leuk hekje eromheen en achter de boerderij kijk je uit over landerijen. Op de site lieten ze in het midden of je het stuk land erbij kreeg of niet. In mijn fantasie hadden we binnen de kortste keren leuk contact met de buurboer die er graag zijn koeien, geiten of paarden op wilde laten grazen en in ruil daarvoor kregen we dan boter, kaas of eieren.

Als de makelaar de deur opendoet en we met z'n drieën naar binnen stappen, staan we onmiddellijk in een dichte mist van kleine vliegjes. Overal om ons heen vliegen ze geluidloos rond. De makelaar praat door alsof er niks aan de hand is, maar ik zie Ed al een beetje spugen en wild om zich heen slaan. Dit wordt 'm

niet. Op de eerste verdieping 'let even op de trap, die is nogal gammel' vliegt iets zwarts boven ons hoofd.

'Getver, een vleermuis!', gil ik, bij de allereerste vleermuis van mijn leven.

'Ja, die zitten waarschijnlijk op zolder', zegt de makelaar op een toon alsof ze zegt 'stekkers kunnen inderdaad in een stopcontact'.

'Gadverdamme, zeg ik woordeloos achter haar rug tegen Ed.

'Is hier toevallig net iemand overleden?', vraagt Ed licht cynisch.

'De laatste eigenaren zijn inderdaad niet meer in leven', antwoordt ze nogal omslachtig.

Ja ja, die liggen natuurlijk op zolder of in de kelder weg te rotten, denk ik, vandaar al dat vliegend ongedierte. We slaan de bezichtiging van de zolder over en terwijl Ed zich verbaast over de gruwelen die hij in de keuken aantreft, loop ik naar buiten om even wat frisse lucht zonder vliegjes te happen.

Het volgende huis is saai, dat wist ik al van de site, maar het bijgebouw was zo leuk en authentiek dat ik had bedacht dat Ed en ik daar gingen wonen, het saaie huis konden we dan verhuren. Thuis achter de laptop zijn dat soort beslissingen heel snel en gemakkelijk te nemen.

'Waar werd het gebouw voor gebruikt?', vraag ik de makelaar, terwijl we door hoog gras met flink wat brandnetels erop aflopen. Ik hoop op een antwoord als 'het was een oude bakkerij' of 'het huis is altijd van de grootmoeder van de boer geweest', maar helaas.

'Het was de *porcherie*', zegt ze.

Oh? Klinkt lekker ambachtelijk, vind ik.

'De varkensstal', zegt Ed, die wel Frans spreekt.

Als de makelaar de deur opendoet, snijdt ze met twee handen door zeker tien centimeter dik, donker spinrag heen. Ik zeg dat ik zo door de open deur ook wel naar binnen kan kijken en een idee krijg

van de oppervlakte. Ed, de held, gaat wel een meter naar binnen. In gedachten zie ik weer een grote zeepbel uit elkaar spatten.

Dan volgt nog een boerderij met een compleet ingerichte huiskamer waarvan gek genoeg één buitenmuur ontbreekt en we eindigen met een huis dat op papier wel potentie had, maar door een Engelsman zonder enig verstand van zaken dusdanig is verbouwd dat van al die potentie nu elk spoor ontbreekt.

Aan het eind van de dag zijn we doodmoe en nemen we teleurgesteld afscheid van de makelaar.

Weer terug in Nederland hakken we een paar belangrijke knopen door: we schroeven het aankoopbedrag op, we laten ons voortaan beter informeren en we willen meer foto's van het huis zien voordat we in de auto stappen om weer iets te bezichtigen.

De rest is geschiedenis: in 2012 kochten we de oude kruidenierswinkel in Campagnac-lès-Quercy.

En, eerlijk is eerlijk, dit heerlijke huis hadden we nooit gevonden zonder die leerzame ervaring van die eerste lange dag met, laat ik zo zeggen, nogal uitdagende bezichtigingen.

Sancerre

Als je het aan mij zou overlaten, zou ik een stadje kiezen met een historisch centrum, wat winkels, een paar leuke restaurants en een charmante *chambre d'hôtes* om te overnachten. Maar ik laat het aan Ed over en daarom stoppen we onderweg op weg naar Campagnac-lès-Quercy in Sancerre. Daar is zeker een historisch centrum, er zitten een paar winkels en we hebben inderdaad een fijn hotelletje, maar dat is niet de reden dat we daar stoppen.

We stoppen er voor de wijn.

Ed schrijft al een paar jaar over wijn en als hij in de buurt van een wijnfles, *domaine* of *cave* verkeert, metamorfoseert hij in Vinitorix, een fictieve wijnvorser die als kind in een vat met wijn is gevallen.

's Avonds bestellen we bij het diner een mooie fles Sancerre en Vinitorix informeert bij de eigenaresse of zij toevallig weet of we domein Zus-en-me-Zo in het buurdorp Pouilly-sur-Loire kunnen bezoeken. De eigenaresse draait haar ogen dramatisch richting het plafond, schudt meewarig haar hoofd en trekt een spits zuinig mondje. Moeilijk dus. Even later komt ze terug met informatie. *Non*. Ze ontvangen bij het domein alleen op afspraak. We krijgen nog wel een kaartje van haar, waarop zij het telefoonnummer van het domein heeft geschreven. Samen met het verzoek om te zeggen dat wij *chers clients* van haar zijn, dan lukt het vast wel met het maken van die afspraak.

De volgende ochtend, Vinitorix heeft een wijnboerenroute uitgestippeld, staan we om kwart voor tien bij de eerste wijnboer in Sancerre op de stoep. Ik heb de croissantkrumels nog aan mijn mondhoek hangen, bij de wijnboer zitten ze nog op zijn trui. Terwijl hij de slaap uit zijn ogen wrijft, heet hij ons welkom. Het is tien uur als ik de eerste slok wijn in mijn mond heb, een persoonlijk record. Alle slokken, van de proeverij

van vijf wijnen, worden keurig door mij uitgespuugd. Eentje per-ongeluk-expres niet. Daar nemen we twee flessen van mee.

Omdat we met twee auto's op weg zijn naar de Dordogne en ik keurig achter Ed aanrijd, hoor ik pas bij de volgende stop dat we toch bij domein Zus-en-me-Zo zijn gearriveerd.

'Hè? Zij zijn toch dicht en ze ontvangen toch alleen op afspraak?' vraag ik.

'Ja. Dus? En?' zegt Vinitorix, terwijl hij met een vette grijns op zijn gezicht de deur opendoet en vrolijk '*Bonjour madame*' roept tegen een streng kijkende blondine.

We staan midden in het kantoor van domein Zus-en-me-Zo. De wijnboer van dit domein maakte fantastische wijnen maar kwam in 2008 nogal tragisch aan zijn eind door een vliegtuigongeluk boven de regio Cognac (als je dan toch ergens moet neerstorten...). Zijn zoon nam de boel over en de hele wijnwereld hield de adem in: zou hij het niveau van zijn vader kunnen evenaren? En adem uit: zoonlief heeft gelukkig voor negenennegentig procent het talent van paps.

Inmiddels heeft Vinitorix de prijslijst bij de strenge blondine los weten te peuteren. Even denk ik nog dat de getallen naast de wijnen serienummers zijn. Dan zie ik een euroteken staan en hoop ik dat het bedrag op een doos met zes flessen slaat. Helaas.

De charme van Vinitorix werkt: bij hoge uitzondering mogen we een paar flessen kopen. Maar: ze hebben geen pin. Mooi, denk ik, dan kopen we niks, dat scheelt weer een slok op een borrel. Maar dan herinnert Vinitorix zich dat wij - die nooit cash geld op zak hebben - gisteren allebei hebben gepind.

We kunnen er nèt twee flessen mee afrekenen.

'Maar ik dacht dat we lekker veel wijn voor de zomer gingen inslaan', vraag ik, als we met de twee flessen terug naar de auto's lopen.

‘Wacht maar af’, zegt Vinatorix geheimzinnig.

De volgende stop is bij een *cave* waar we vorig jaar al eens zijn geweest. Ik heb een slecht geheugen voor namen van wijnen, druiven en domeinen, maar bij binnenkomst herken ik tot mijn vreugde al een paar vertrouwde etiketten.

Een kwartier later biedt de dame achter de balie aan om het karretje met de vijf volle dozen naar de auto’s te rijden, maar Vinatorix heeft toverenergie als het wijn betreft en doet het zelf. We krijgen nog een fles wijn cadeau en worden nog net niet uitgezwaaid.

Ik stap in mijn auto. Vinatorix in de zijne.

Ik ga de komende honderden kilometers lekker genieten van het landschap, de muziek en het vooruitzicht straks weer ‘thuis’ te zijn. Ik weet dat Vinatorix maar één gedachte heeft: welke fles gaan we vanavond als eerste opentrekken? Laat de zomer maar komen, wij zijn er klaar voor.

Louise

We zijn er. Terwijl Ed de auto leeghaalt, open ik de luiken van het huis en check ik de brievenbus. Naast allerlei ongezellig ogende enveloppen zit er ook een vrolijk gekleurd A-viertje in de brievenbus.

‘We vallen met onze neus in de boter’ zeg ik.

‘Een wijnproeverij’, hoopt Ed.

‘Nee, morgen is het *fête votive*’.

Het jaarlijks terugkerend dorpsfeest heeft vorig jaar een facelift gehad. Geen vleesbakkende burgemeester meer die samen met zijn raadsleden de *entrecôtes* voor alle dorpingen bereidt, nee, het dorp heeft een heuse *marché gourmand* gekregen. Iedereen scharrelt zijn eigen kostje bij de lokale *producteurs* bij elkaar en eet dit gezamenlijk aan lange, met wit papier gedekte tafels waar om de meter al een ontkurkte fles rode wijn klaarstaat.

Alleen vindt het feest dit jaar niet plaats op het kerkplein, waardoor de dorpingen alleen maar uit hun huis hoeven te vallen om erbij te zijn, maar boven op de heuvel bij *Le Stade*. Dat is een grote open plek waar de ene keer een hondenshow georganiseerd wordt met aansluitend een rommelmarkt, de andere keer wordt er een petanquewedstrijd gespeeld. Maar zelfs met de vrolijk aangeklede eetkraampjes en een kermis voor de kleintjes wil het op de heuvel maar niet gezellig worden.

Verder is gelukkig alles bij oude gebleven. Dezelfde gezichten. Dezelfde tafels. Dezelfde wijn. Ook de band die al jaren optreedt is weer van de partij. Ze komen verkleed als non, dinosaurus en grote baby al zingend en spelend langs alle tafels, daarna verkleeden ze zich weer en spelen ze op het grote podium. Hun repertoire is wel iets anders dan we gewend zijn: veel bossa nova's en chachacha's. De 65-plussers uit het